

лъжи, че нищо нѣма да е въ състояние да сломи и онова движение, което се създавало въ вжтрѣшна Русия. Симпатиитѣ на Чайковски били на страната на революционеритѣ, които въ Русия дошли слѣдъ тѣзи въ Полша. — На тая почва, изглеждало, че поляктѣ и българинтѣ сж се разбрали. Първиятъ е дошелъ въ Турция да създава нови полкове, дисциплинирани и европейски обучения, за да сломи деспотизма на ...Русия.

Както и да е, първитѣ впечатлѣния задържали Ботйовъ извѣстно врѣме при Садъкъ паша. Между двамата поети се завързала дружба на тѣсно приятелство. Вѣроятно, Христофоръ Петковъ ще е пожелалъ да кусне малко и отъ „солдатската каша“, защото талимитѣ, които усвоилъ въ Знаменка, и тѣзи, които пснаучилъ отъ сливения гарнизонтъ, утрѣ ще повтори въ Калоферъ. Садъкъ паша билъ възхитенъ отъ новиятъ българинъ: турскиятъ офицеринъ далъ свобода на Христофоръ Петковъ да влиза и излиза свободно изъ казармитѣ, въ които нашиятъ човѣкъ започналъ да дѣйствува тѣй, както и въ Знаменка... Но идилията се развалила, когато Садъкъ паша билъ прѣдизвиканъ да разкрие всичкитѣ си карти.

При единъ разговоръ, който станалъ втората седмица, откакъ нашиятъ пристигналъ въ Сливенъ, Христофоръ Петковъ и Садъкъ паша се счепкали за гушитѣ. Нашиятъ човѣкъ, който не обича да сваля вода отъ деветъ дъретата, пожелалъ да има съ Садъкъ паша единъ политически разговоръ и всѣки да опрѣдѣли сферитѣ на своето влияние, както се говорило и тогава.

Нека кажемъ за свѣдѣние на читателитѣ, че идването на Садъкъ паша въ Сливенъ въ сжщностъ не било съвсѣмъ безъ цѣль. Настаняването на неговия полкъ въ Сливенъ се дължело на висши политически (и културни!) съображения. Въ Сливения санджакъ, по коритото на Тунджа и въ цѣлата околностъ, българскиятъ елементъ се бѣ засилилъ по това врѣме и